

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/57/2017
Identifikačné číslo spisu: 2209206667
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2209206667.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Ivana Machyniaka a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcov 1/ N. I., bývajúceho vo D., zastúpeného advokátskou kanceláriou HUDEC s.r.o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 23, IČO: 36 855 260, 2/ V. I. bývajúcej v D., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 6 C 98/2009, o dovolaní žalobcu 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 22. júna 2015 sp.zn. 23Co/205/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Dunajská Streda uznesením z 19. decembra 2013 č.k. 6C/98/2009-156 prerušil konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. do právoplatného rozhodnutia vo veci určenia vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 10C/62/2011. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci si žalobcovia proti žalovanej uplatňujú nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede pri vybavovaní podnetu na prešetrovanie prevodu vlastníckeho práva zo štátneho podniku na žalobcov, ktorý prokuratúra viedla pod Pd 4012/96, v občianskom súdnom konaní bol vedený na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96 a na Krajskom súde v Trnave pod sp.zn. 24Co/50/2008. Škoda má byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, podaním žaloby na určenie neplatnosti prevodu majetku štátu dňa 4. decembra 1996, má predstavovať ušlý zisk za objekt na Y. (nehnutelnosť vedená na LV č. XXXX, kat. územie D.), za obdobie od 1. decembra 1996 do 11. júna 2003. Vzhľadom k tomu, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 10C/62/2011 sa Slovenská republika zastúpená Ministerstvom hospodárstva SR domáha proti žalovaným (žalobcom) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX, v kat. území D., súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej veci je potrebné riešiť aktívnu legitimáciu žalobcov ako predbežnú otázku. Zároveň konštatoval, že by bolo neehospodárne vedenie ďalšieho konania na preukázanie vlastníckeho práva žalobcov, keď návrh vo veci

určenia vlastníckeho práva v konaní sp.zn. 10C/62/2011 bol podaný v marci 2011, v ktorom súd doposiaľ právoplatne nerozhodol.

2. Krajský súd v Trnave uznesením z 22. júna 2015 sp.zn. 23Co/205/2014 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Nakoľko súd prvej inštancie zistil, že sporné nehnuteľnosti sú predmetom konania o určenie vlastníckeho práva, vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 10C/62/2011, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že otázka vlastníckeho práva k veciam, na ktorých mala vzniknúť škoda a ktorej náhrady sa žalobcovia domáhajú v prejednávanej veci, má význam pre rozhodnutie v tejto veci súdu, pretože ide o otázku aktívnej vecnej legitimácie žalobcov. Mal za to, že v situácii, keď je vlastníctvo žalobcov k nehnuteľnosti spochybnené a vedie sa spor o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, je potrebné vyčekať do právoplatného skončenia tohto sporu, lebo len v prípade, ak spor bude skončený v prospech žalobcov, čo bude znamenať, že sú vlastníckymi sporných nehnuteľností, bude následne v konaní o náhradu škody možné konštatovať, že žalobcom vznikla na ich majetku škoda (bude preukázaná aktívna legitimácia žalobcov v tomto konaní).

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca 1/ (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, pretože v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vzhľadom na to, že mu ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odňatie možnosti konať pred súdom žalobca videl najmä v tom, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím považoval existenciu sporu Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 10C/62/2011 za dôvod prerušenia konania o náhradu škody, nakoľko je sporné vecné (vlastnícke) právo k nehnuteľnostiam, ktorého existenciu hodnotí ako predpoklad pre vznik škody - ušlého zisku, náhrady, ktorej sa žalobcovia domáhajú. Ten istý senát Krajského súdu v Trnave pritom v roku 2013 uznesením zo dňa 29. mája 2013 sp.zn. 23Co/138/2013 nepovažoval existenciu sporu na Okresnom súde Dunajská Streda sp.zn. 10C/62/2011 za dôvod prerušenia konania o vydanie bezdôvodného obohatenia vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda sp.zn. 6C/124/2001 dôvodiac, že žalobcov považuje za prinajmenšom dobromyseľných držiteľov predmetných nehnuteľností v D., v dôsledku čoho im po dobu dobromyseľnej držby prináleží právo na úžitky z veci, a teda i na vydanie žalovaného bezdôvodného obohatenia. Podľa žalobcu v oboch prípadoch ide v skutočnosti o posúdenie ich práva na úžitky z veci - spornej nehnuteľnosti, pričom ten istý senát odvolacieho súdu v roku 2013 právo priznal a v roku 2015 to isté právo upiera, pričom svoj názorový posun nijako bližšie neodôvodnil. Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (nález Ústavného súdu SR z 29. mája 2013, sp.zn. I.ÚS 564/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7Cdo/42/2010). Ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že otázku ich aktívnej vecnej legitimácie v spore môže a má riešiť súd v konaní ako prejudiciálnu otázku (napr. ak s ohľadom na možné vydržanie, resp. dobromyseľnú držbu). Za osobitne dôležitú skutočnosť pritom považoval fakt, že Okresný súd Dunajská Streda vo veci sp.zn. 10C/62/2011 nekoná riadne a včas a jeho konanie vykazuje znaky prieťahov v konaní, v dôsledku čoho boli žalobcovia nútení podať ústavnú sťažnosť vedenú pod RVP 6550/2015.

4. Žalovaná v podanom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť, nakoľko v danom prípade nie je naplnený ani jeden z dovolacích dôvodov, vymedzených v ustanovení § 237 O.s.p. Zároveň poukázala na ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p., v zmysle ktorého dovolanie proti uzneseniu o prerušení alebo neprerušení konania nie je prípustné.

5. Dovolanie žalobcu 1/ bolo podané 5. októbra 2015, t.j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia

jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Pokiaľ bolo dovolanie v čase jeho podania prípustným prostriedkom nápravy umožňujúcim dovolací prieskum, potom tieto účinky (a následky) sa uznávajú i v budúcnosti. Prežarovanie princípov právneho štátu do ústavného poriadku nachádza svoje normatívne vyjadrenie v ustanovení § 470 ods. 2 vete prvej CSP. Fundamentom je právna istota, ktorá v sebe nesie znaky ochrany nadobudnutých práv a s tým spojenej dôvery v právo.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu 1/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Dovolanie žalobcu 1/ smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté o prerušení konania. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 až 2 O.s.p. Aplikácia ustanovení § 239 ods. 1 a 2 neprichádza do úvahy, ak ide (medziiným) o uznesenie o prerušení konania (viď § 239 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie žalobcu 1/ je v zmysle vyššie uvedeného neprípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolateľ tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

10. K námietke dovolateľa o porušení jeho práv v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. (práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia) dovolací súd uvádza, že právo na spravodlivý súdny proces (i právo na súdnu ochranu) je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry

Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Rozhodnutie odvolacieho súdu umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súd rozhodol. Odvolací súd v danom prípade výslovne odkázal na zákonné ustanovenie ohľadne prerušenia konania dôvodiac vyporiadaním sa s otázkou vlastníckeho práva, ktorá by mala byť vyriešená skôr, než spor o náhradu škody, nakoľko v situácii, keď je spochybnené vlastnícke právo v spojení s konaním o náhradu škody, je potrebné počkať do právoplatného skončenia sporu o určenie vlastníckeho práva, na základe ktorého výsledku bude možné skonštatovať, či žalobcom vznikla škoda alebo nie, resp. či sú oprávnenými na jej priznanie (vecne legitimovaní).

12. Dovolateľom uplatnená argumentácia s poukazom na odlišnú rozhodovaciu činnosť toho istého senátu krajského súdu v roku 2013 odvolávajúc sa na uznesenie sp.zn. 23Co/138/2013 zo dňa 29. mája 2013, ktorý nepovažoval za dôvod prerušenia konania o vydanie bezdôvodného obohatenia existenciu sporu vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 10C/62/2011, je v danom konaní bezpredmetná, nakoľko sa jedná o iný predmet konania, iné podmienky a predpoklady a odlišné právne posúdenie, ktoré sa aplikuje v konaní o určenie vlastníckeho práva v porovnaní v konaní o náhradu škody. Okrem iného dané nenapĺňa podstatu dovolacieho dôvodu mieneného podľa § 237 ods. 1 písm. f/.

13. Do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania pre vadu zmätočnosti (§ 237 ods. 1 O.s.p.) nezakladalo, ak napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

14. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012. Pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. Dovoláním napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práv žalobcu 1/ a týmto rozhodnutím mu nebolo odňaté žiadne procesné právo ako účastníkovi konania. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dávalo odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Z ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je zrejmé, že je plne v kompetencii súdu, aby zvážil možnosť uvedeného postupu a jeho záver treba považovať za prejav nezávislého súdneho rozhodnutia. Z hľadiska námietky dovolateľa ohľadne vecnej nesprávnosti rozhodnutia o prerušení konania treba uviesť, že dovolací súd mohol preskúmať správnosť právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov až vtedy, ak je dovolanie z určitého zákonného dôvodu procesne prípustné; o takýto prípad však v danej veci nejde. Odňatie možnosti konať pred súdom nebolo možné vidieť v právnych záveroch, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Právne posúdenie veci je realizáciou rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť, ktorá mu vyplýva zo zákona, ani žiadne procesné právo účastníka. Ohľadne namietaných prietahov v konaní dovolací súd uvádza, že právnym prostriedkom ochrany v prípade ich vzniku je právo účastníka obracať sa so sťažnosťou na orgány súdnej správy a právo podať sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. I keď neodôvodnená nečinnosť súdu môže komplikovať účastníkom výkon ich procesných

práv, nápravu možno dosiahnuť iba vyššie uvedenými prostriedkami ochrany. Prietahy v súdnom konaní nie sú judikatúrou najvyššieho súdu považované za dôvod, ktorý by bez ďalšieho zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2005, III. ÚS 199/02, II. ÚS 26/95). Preto námietka dovolateľa, že v konaní dochádza k prietahom [i keby prípadne bola opodstatnená (pozn.: dovolací súd sa nezaoberal otázkou, či sa v konaní vyskytli prietahy)], sa v zmysle vyššie uvedeného netýka okolnosti spôsobilej založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

16. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

17. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdnom konaní, ktoré sa spájali s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľ zastúpený kvalifikovaným zástupcom v dovolaní výslovne odvolaciemu súdu vyčíta, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení. V súvislosti s týmto argumentom dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľom uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (i keby bol prípadne opodstatnený) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

18. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu 1/ proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. prípustné. Preto najvyšší súd dovolanie žalobcu 1/ proti uzneseniu krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania, ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.